

H > < F D S T U K I

Bah, een hartje

Chocola.

Dat was wat ik rook toen Vik mij een hartje liet zien.

Het was een hartje van rood glimmend papier. Maar vanbinnen zat chocola. De geur kwam door het papier heen.

Ik schrok.

‘Wat moet ik daarmee?’ vroeg ik. Dat klonk misschien niet zo aardig.

‘Niets,’ zei Vik.

We liepen samen naar school. Zoals elke ochtend.

‘Het is toch niet voor Valentijn, hè?’ vroeg ik. We hadden juist de dag ervoor nog gezegd dat we daar niet aan deden. Omdat je dan iemand op wie je verliefd bent een cadeautje geeft. Wat een onzin. Ik krijg elke dag kauwgom van Vik en we zijn niet verliefd.

Vik haalde zijn schouders op. ‘Het lag op de deurmat,’ zei hij. ‘Ik dacht dat jij het door de brievenbus had gegooid.’

Vik peuterde het papiertje los.

‘Zoiets zou ik nooit doen,’ zei ik. ‘Dat weet je best.’

‘Wil je de helft?’ vroeg Vik.

‘Graag.’

Hij brak het hart doormidden.

‘Mag ik het papiertje hebben?’

Vik streek het glad en gaf het aan mij. Aan één kant was het van zilver. Ik stopte het voorzichtig in mijn tas. Vik is de enige die weet dat ik mooie papiertjes spaar. Want ik schaam me een beetje voor mijn verzameling. Ik bedoel: er zitten zelfs velletjes wc-papier tussen. Schone natuurlijk. Toch vertel ik het niet aan iedereen. Anders noemen ze me vieze Lies. Vik vindt nooit iets gek van mij. Daarom zijn we ook vrienden.

‘De kermis is er,’ zei Vik.

‘Nu al?’ Ik kreeg zin om te springen. ‘Ik dacht vrijdag pas.’

‘Is ook zo,’ zei Vik. ‘Ze zijn aan het opbouwen.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

‘Van mijn vader,’ zei hij. ‘Die had kermisklanten op bezoek.’

Viks vader weet veel. Dat komt doordat hij de baas is van het café. Het is net alsof hij elke dag jarig is en visite krijgt. Die visite vertelt hem van alles.

‘Zullen we gaan kijken straks?’ vroeg ik.

Vik vond het best. Dit was zijn eerste kermis in ons dorp. Ik hoopte dat hij onze kermis net zo geweldig zou vinden als die in Amsterdam, waar hij eerst samen met zijn moeder woonde. Maar die is zo moe dat ze in een ziekenhuis moet uitrusten. Nu woont hij bij zijn vader. Ik hoop dat zijn moeder nog heel lang moe is, want als ze beter is, wil ze Vik vast terug. En dan ben ik hem kwijt.

De eerste schoolbel was al gegaan. Als ik alleen ben, ren ik vaak. Maar met Vik ben ik langer onderweg. Omdat hij langzaam loopt en omdat we kletsen.

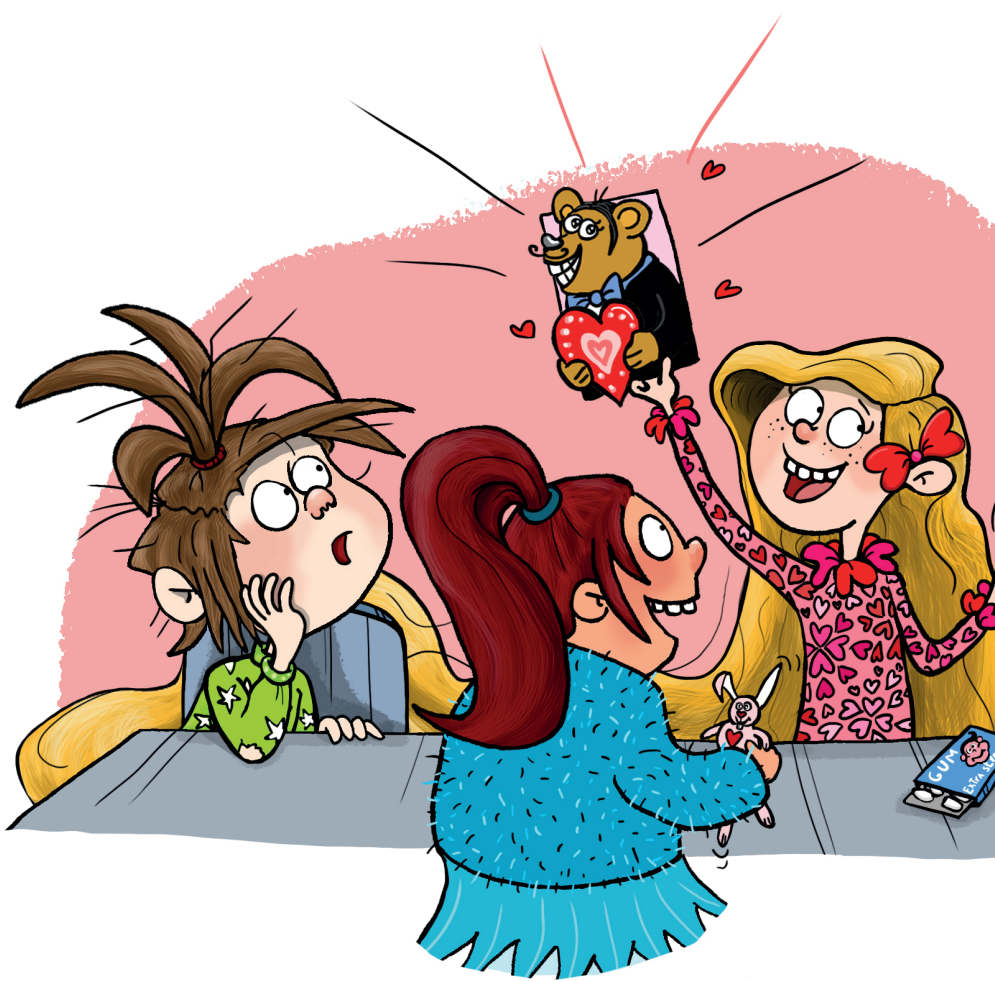
In de klas was het druk bij de plek waar ik zit. Er stonden meisjes rond mijn tafel. Nieuwsgierig vloog ik erop af.

‘Wat doen jullie?’

‘Het is Valentijnsdag,’ zei Merel. Ze is het mooiste meisje van de klas en alle jongens zijn verliefd op haar. Behalve Vik, geloof ik.

Ik duwde de anderen opzij en ging zitten. Naast Merel.

‘Merel heeft cadeautjes gekregen,’ zei Hanna. Ze klonk trots, alsof zij ze zelf had gehad.

‘Kijk, Lies!’

Merel hield een kaart omhoog. Er stond een beer met een strik op.

‘Van wie?’ vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. ‘Er staat geen naam op natuurlijk.’

Dat had juf Truus verteld. Op Valentijnsdag mag je iets in het geheim geven. Zonder naam erbij. Dat maakt het spannend.

‘Misschien van Daan,’ raadde ik.

Hij zit voor ons in de klas en draait zich vaak om. Dan

pakt hij Merels etui af. ‘Meisje plagen, kusjes vragen,’ zegt mijn oma. Zij is wel ouderwets, toch heeft ze vaak gelijk. Ik denk dat Merel ook op Daan is. Ze tekent soms hartjes met een D erin.

Merel legde haar kaart naast een pakje kauwgom en een bloem waar geen steel aan zat. Die leek uit een tuin geplukt.

‘Die heb ik ook nog gekregen,’ zei ze. ‘Zou die van Vik zijn?’

Ze wees naar de kauwgom. Ik schudde mijn hoofd.

‘Da’s niet van Vik,’ zei ik.

Want het was een plat blauw pakje met witte kauw-

gompjes. De kauwgom van Vik is dik en roze. Je kunt er grote bellen mee blazen.

Juf Truus klapte in haar handen. Dat is het teken dat de les begint. Dan moet iedereen op zijn eigen plaats gaan zitten.

‘Heb jij nog wat gekregen voor Valentijn?’ vroeg Merel.

Toen hoorde ik mezelf iets zeggen wat ik helemaal niet van plan was.

‘Een hartje van chocola,’ zei ik. ‘Van Vik.’

Meteen had ik er spijt van.

‘Ik denk dat Vik verliefd is op jou,’ zei Merel. Ze zwiepte haar lange haar naar achter, over haar schouder. Het is geel als sinas en ruikt naar spekkies.

‘Vik en ik haten liefde,’ zei ik.

‘Verliefd zijn is iets anders dan liefde,’ zei ze.

‘Echt niet,’ zei ik. ‘Het klinkt hetzelfde.’

‘Liefde is iets van grote mensen die getrouwd zijn,’ vond Merel. ‘En verliefd ben je maar even en steeds op iemand anders.’

Ik zei niks. Ik heb alleen een moeder, dus ik weet niet zoveel van getrouwde mensen. En verliefd is mijn moeder nooit, dat zegt ze zelf. Misschien weet Merel het inderdaad beter dan ik. Zij heeft een vader en een moeder, en is altijd verliefd.

Toen draaide Daan zich om en begon over de kermis.

‘Ga je er ook heen?’ vroeg hij aan Merel.

‘Ja, maar niet met jou,’ zei ze.

Dat klonk helemaal niet aardig. Merel begreep toch niet zoveel van liefde als ik dacht.